

LBRIS

We know
books

Florentina Foltuț
O PRIMĂVARĂ CIUDATĂ

LETRAS
Promovăm autorii români

Privesc picăturile de ploaie care îmbrățișează cu mișcări repezi vegetația luxuriantă a parcului. Tufele de iasomie de un verde orbitor se încovoie sub povara lor greoaie. Picăturile sunt de fapt, șuvoaie nestăvilite de apă, o cascadă de lichid care se revarsă din cerul lăptos al dimineții de aprilie. Geamul prin care privesc, murdar, nespălat de mult timp, îmi trimite înapoi din afară imagini distorsionate. Răcoarea mă învăluie tăioasă cu adieri de miros de frunze ude. Trag perdeaua și ies în balcon. Cuprind cu privirea marea de verdeață, acum inundată de ploaie. Aș vrea să mă așez, așadar învălui în priviri lente interiorul. Un scaun, o măsuță pe care tronează o vază cu spice de grâu rămase de la vechea proprietară. Le ating cu degetele și acele spicelor încă îmi înțepă degetele. Mă întreb din care vară au rămas martore aici. Apoi? În dreapta și în stânga polițe, o scrumieră antică, o altă vază. Totul sub o manta de praf. În cele din urmă, mă așez. O zbatere de ramuri îmi atrage atenția. Le urmez cu privirea. Și aici teiul îmi face cu mâna. Încărcat de boboci de floare, îmi urează: bine ai venit!

—Te vei descurca, Eli? mă trezește Maria din această visare.

—Da, îi răspund. Dacă vrei, poți pleca.

—Nu vrei să te ajut? Este mult de muncă, trebuie făcută multă curățenie.

— Evident că nu, îi răspund. Surâd cu ironie. Cuvântul acesta îmi e mult prea atașat în ultimul timp. Pentru că nimic nu e evident. Pentru că nu înțeleg nimic. Evenimentele curseseră

peste mine fără logică, depășind puterea mea de înțelegere. Mă scutur de gânduri. Final.

—Pa, îi spun Mariei, închizând ușa masivă de la intrare.

Mă întorc, iar interiorul vechi și prăfuit mă privește în față. Aceasta e noua mea casă, e noua mea viață.

Mă așez pe parchetul învechit de vreme și privesc fiecare dală din el.

Privesc în față falimentul propriei mele vieți. Apoi, prima dată curge o lacrimă, i se alătură încă una. Le simt răceala udă care îmi spală obraji. Și întrebarea erupe la lumină, asemenea lavei unui vulcan în erupție: de ce?

... și amintirea zilei de ieri mă urmărește cu evenimentele ei...

—Vă rog să-mi prezentați actul de identitate!

Prea uimită de cursul evenimentelor reacționez cu supunere întinzându-i bucata de plastic în timp ce-l privesc pe interlocutorul meu. Recunosc, cu amuzament abia ascuns. Deși nu e de zâmbit, îl văd că-mi întoarce zâmbetul făcând eforturi să-l mascheze. Studiază cu interes cartea de identitate, îl interesează adresa, știu, o întoarce pe verso, o răsuțește. Îl privesc. Impresii? Toți bărbații frumoși par a se ascunde în spatele unor birouri anoste. Și domnul agent șef de politie Tănase este un bărbat frumos. Îmi spun asta în timp ce îi contemplan tâmplele șaten în care si-au făcut loc câteva fire albe. Zâmbește, iar când zâmbește nu doar buzele sunt prezente ci și ochii.

—Vă ascult, spune, în timp ce-mi restituie bucata de plastic căreia a avut grijă sa-i facă o copie xerox.

—După cum spuneam sunt victima unei agresiuni. Mi-a fost spart biroul la care lucrez. Presupun că persoana spera să găsească bani sau bunuri. Presupun. Nu am observat să lipsească ceva. E o situație cel puțin ciudată. Sunt sunată noaptea cu număr ascuns, răspund la telefon, dar nu mi se spune nimic. Apoi persoana închide. În același timp am înțeles ca o persoană neidentificată a încercat să culeagă informații despre mine de la vecini.

Tace. Mă privește cu suspiciune. Are pe birou un teanc de listări cărora nu reușesc să le prind sensul. Uimită fiind de

situația absurdă și tendențioasă în care sunt nu-mi pot aduna gândurile.

—Mai e ceva, adaugă el.

—Îl privesc întrebătoare pregătită pentru o altă surpriză neplăcută.

Parcă dornică să-mi confirme intuiția vocea lui îmi comunică noi informații:

—A fost depusă o plângere, pentru tulburarea liniștii publice, ieri. Cineva susține că din biroul dumneavoastră s-au auzit zgomote care i-au împiedicat pe ceilalți să doarmă.

—Eu nu fac gălăgie niciodată, noaptea nu sunt acolo, iar ziua lucrez, e un birou de traduceri, e nevoie de liniște. E posibil ca cei care au spart sediul să fi produs zgomot. Cine a făcut plângerea? Vreau să văd!

Agent-șef Tănase se foiește nelalocul lui pe scaun. Nu are încă nici o plângere scrisă. Urăște să facă asta, dar uneori meseria presupune intimidare.

—Vă va fi pusă la dispoziție de serviciul de ordine publică.

Îl privesc cu suspiciune.

—Atunci ce facem aici?

—Păi avem o discuție și ne lăsați plângerea dumneavoastră cu privire la intrarea prin efracție. Bănuiți pe cineva? Îi aud vag vocea melodioasă.

Mă foiesc pe scaunul de birou pe care mi l-a pus la dispoziție. Simt cum ochii celor două doamne prezente în încăperea îmi

analizează ființa. Privesc ușa biroului care a fost închisă pentru a feri acest auditoriu de urechi indiscrete.

Îmi prind fruntea în mâini și spun:

—Nu, nu bănuiesc. Doresc doar să fiu lăsată în pace.

—Prea bine. Vă vom anunța dacă reușim să găsim ceva. Între timp dacă mai sunteți căutată vă rog să mă sunați. Aveți aici numărul meu de telefon.

Ridicându-se în picioare, cu toată ținută impozantă a celor 190 cm, agentul șef Tănase îmi întinde un post-it cu numărul de telefon.

—Vă mulțumesc!

Mă ridic cu zgomot și părăsesc încăperea. Mă conduce și parcurg holul lung cu uși de birouri larg deschise însoțită de salutări cu „la revedere”.

Închid ochii și cu puțină imaginație mă mint că sunt într-o vizită de curtoazie sau de schimb de experiență.

Cobor cele cinci trepte de la intrare și iată-mă în curte. Soarele strălucitor, dar încă rece al după amiezii de aprilie curge peste mine cu lumină. Atât de multă, însă fără puterea de a alunga întunericul în care sunt.

Îmi privesc ceasul Daniel Klein și grăbesc către poartă.

.....

O oră mai târziu, Alexandru urcă aceleași trepte. E negru. Supărarea îi întunecă chipul asemenea nopții timpurii de iarnă. Îmbrăcat încă cu jacheta groasă, căciula trasă pe cap, se întreabă

plin de nedumerire, înmânând cartea de identitate ofițerului de serviciu, „cum s-a ajuns aici?”

—Bună ziua, spune în telefon agentul principal, un domn...
ăă... , își pleacă ochii miopi spre cartea de identitate din mâna sa,... Andreescu, îl caută pe agentul șef Tănase.

Trânțește telefonul arhaic în furcă, apoi notează datele de identificare în registrul din fața sa.

Cu o privire scurtă îi întinde lui Alexandru actul.

—Puteți merge, știți unde?

Alexandru dă a negație din cap.

—Ieșiți pe ușa din stânga, în curte, apoi drept în față, clădirea din fundul curții, de lângă gard, vă așteaptă un coleg acolo.

Ascultător îi urmează indicațiile, iar soarele de aprilie acum plutind spre apus îi mângâie cu atingeri line mâinile lipsite de mănuși. Calcă pe urmele lui Liz, iar gazda în uniformă îl așteaptă în pragul ușii. Agent șef Tănase îi privește pașii care se apropie și privirea care caută doar în pământ. Mda, un bărbat frumos, remarcă el, dar ce folos!

—Să trăiți!

Își strâng mâinile cu hotarâre, a lui Alexandru mai flască în palmele celuilalt.

—Poftiți, adaugă el.

Coridorul sună a gol sub picioarele celor doi încălțate în bocanci. Două uniforme, instituții diferite, același minister. Lipsit de ferestre, mărginit de birouri, Alexandru e întâmpinat

de aceleași priviri curioase ca și Eli. Uneori se aude un chicotit ironic. Apoi un sunet din colțul buzelor.

—Ăsta e?

—Da. Imaginează-ți!

Scaunul scârțâie sub greutatea lui Alexandru. Aflat în mijlocul biroului, masivitatea umerilor săi pare a fi ocupat întreg spațiul. Pe fereastra chioară, mărginită de zăbrele, privește interiorul sobru o zi pe sfârșite.

Cei doi bărbați se privesc față în față. Apoi Tănase îi întinde un pix și o coală de hârtie. Uimit, Alexandru nu înțelege.

—Va trebui să scrieți, domnule Andreescu.

—Da?

—Da. A cerut să vadă. Trebuie să scrieți.

Cu un oftat începe să acopere cu un scris dezlânat pagina din mâinile sale. Pixul îi pătează mâna dreaptă imprimând pentru eternitate fapte pe care le vrea adevărate. Ezită din timp în timp, însă urletele serii trecute, tensiunea din casa lui, ochii nevinovați și perspectiva singurătății îi dau ghes. Scrisul lăbărțat a ajuns la capătul paginii, o întoarce, iar verso-ul alb îl privește cu muștrare. Ignoră imputarea mută în timp ce își repetă continuu a încurajare:

—Liz, va înțelege! Ea va înțelege, va înțelege.

Ușa scârțâie deși termopanul e nou. Ca un hoț prins asupra faptului Alexandru se grăbește să iasă.

—Domnule Andreescu, nu ați semnat. Și data să o treceți, vă rog!

Cu mâini tremurânde iscălește legat doi de A, apoi ziua de 5 aprilie dă dată certă înscrisului.

Țârâitul strident și persuasiv al soneriei îmi întrerupe gândurile. Zboară asemenea florilor de tei spulberate de vânt. Îmi spăl fața de ploaia care a curs spălând toate relele strânse în suflet. Deschid ușa. În prag: Alexandru.

Și șocul mă lovește în față asemenea luminii unui fulger. Prima dată e lumina scurtă și orbitoare, și știi, știi că urmează bubuitura. O aștepti cu inima strânsă.

Trântesc ușa cu zgomot. Învârt cheia.

—Trebuie să vorbim, aud de dincolo de ușă.

—Pleacă! Ai distrus viețile noastre. Mulțumit? Pleacă.

Închid ușa maro a holului, traversez sufrageria prăfuită apoi mă închid în dormitorul întunecos. Trag perna peste cap. Și închid ochii. Un timp soneria continuă să sune. Apoi liniște. Cu prudență îmi scot capul dintre perne și deschid ochii. Căldura după amiezii de aprilie îmi trimite săgeți înghețate prin ferestrele încă inundate de praf. Perdeaua brodată în nuanțe de crem atâră parcă lipsită de viață într-un colț. Se furișează pe acolo, nepoftită, o rază de soare. Asemenea ferestrelor și sufletul meu e încă nespălat de praful strâns de prea multă așteptare.

Sătulă de atâtea întâmplări fără sens cu o smucitură violentă dau perdeaua jos. Și iată toată splendoarea de verde, alb și galben îmi încântă privirea. Parcul îmi trimite sărutări în petale de cireș și zarzăr. Marea verde se revarsă peste mine cu sclipiri limpezi. Apoi deschid larg ferestrele. Aerul răcoros mă lovește în față cu

o revelație: și dacă dornică de adevăr l-am împins într-un loc de unde niciodată nu va putea să iasă?

Hotărâtă să pun capăt întrebărilor și de ce-urilor din capul meu îmi încălț pantofii și plec în grabă. Ușa se trântește cu zgomot în spatele meu. Sunetul ei îmi amintește un cuvânt îngropat de îngheț, zăpadă, apoi primăvară timpurie, un cuvânt cât o mare de cuvinte: adio!